

SOLTI CSABA

Rövid bemutatkozást kéne írnom, de olyat nem tudok. Úgyhogy lehet, hogy hosszú lesz. Aki nem szeret hosszan olvasni, ugorjon a szöveg végére, ahol a megadott számlaszámra utalhat egy nagyobb összeget.

Gyerekként tornával és néptáncsal ütöttem el a szabadidőmet. 1982-ben vettek fel az Állami Balettintézetbe. (Ez lánykori név, ma: Táncművészeti Egyetem címszó alatt szerepel az Encyclopædia Britannica-ban.) Balettmesterem, akinek köszönhetem, hogy most nem asztalos, sörgyári kupakoló, kamionsofőr vagy agysebész vagyok: Keveházi Gábor volt, akinek azóta is örök hálával tartozom.

1991-től a Magyar Állami Operaház balettművésze voltam 25 évig. Ez idő alatt számos szép szerepet eltáncoltam, és közel húsz különböző országba jutottam el. Mikor a szüleim rábeszéltek, hogy jelentkezsem a Balettintézetbe, sokat nyomott a latba a külföldi utazások lehetősége. Főleg „nyugatra” ahogy akkor hívták a fél világot. Mondhatom: küldetés teljesítve!

1997-ben két hónapot töltöttem az Alvin Ailey Dance Theater nyári kurzusán, ahol a korábban tanult Graham technika mellett a Horton technikával ismerkedtem meg.

2000-től újra hallgatója lettem az alma materemnek, pedagógus képzés okán. Egyidőben ezzel rögtön évfolyamot is kaptam a Táncművészeti Főiskolán. Azok az évfolyamok melyeket tanítottam, ma felnőtt művészekkel és tanárokkal népesítik a táncszakmát mind itthon, mind külföldön. Többen közvetlen kollégáim lettek az Operaházban.

2018-ban Kozma Attila felkért, hogy a Miskolci Balett kiváló művészeinek legyek a balettmestere. Látva, hogy az együttes művészei milyen profi képzést adnak a Bartók szakköznevelőiskola növendékeinek, 2019-től klasszikusbalett mesterként csatlakoztam a tanári gárdához.

Tudva, hogy a tanulók már az első évben is színpadra kerülnek, örömmel teszek eleget annak, amit mindig is küldetésemnek éreztem: Nem csak kiváló táncosokat, hanem kiváló színpadi művészeket és kiváló EMBEREKET kell nevelnünk. Lehetőleg a Miskolci Nemzeti Színház számára. Találtam néhány fotót is. Sajnos semmit nem adnak vissza a korábbi színházi élményből, mindössze bizonyítják, hogy jelen voltunk. A fotós és a táncos. Vagy neki, vagy nekem, vagy mindkettőnknek, vagy egyikünknek sem sikerült elkapni a legjobb pillanatot. Ki emlékszik már? Jó, hogy volt...

